

flottans verksamhet någonsin varit gagnande, är mig ej känt, åtminstone är jag derom tveksam, men hvad som är säkert, är att regementet nu mera ej erfordras i örlogsflottans tjenst, då den dertill eger fullt ut tillgång på manskap i befintliga matros- och jungmanskorpser. Den enda tjenstgöring, hvarmed regementet sysselsättes, består i vakthållningen i Carlskrona vid dervarande flottans förräder och högre officerares bostäder samt vid öfningen af länets beväring. Den förra kan alltför väl, der den erfordras, åstadkommas af flottans eget manskap, och beväringsofningen deremot af kommenderingar ur de närbelägna Kronobergs och Calmare regementen. Allt skäl bortfaller derföre att vidare bibehålla Marinregementet, hvilket i förhållande till dess styrka är nära nog den dyraste krigsmakt, hvarmed riket är betungadt, och som i brist af ändamålsenlig verksamhet för dess manskap ej sällan klandras, såsom skyldigt till flera anmärkningar i många afseenden inom det samhälle, der det har sin plats. En betydlig besparing i statsutgifterna skulle af dess indragning beredas, intilldess ny organisation af rikets försvar hinner ordnas, och till följd häraf vågar jag anhålla,

att Riksdagen ville besluta Kongl. Marinregementets upplösning och en framställning till Kongl. Maj:t om nådigt bifall dertill.

Remiss till behörigt Utskott begäres.

Stockholm den 28 Januari 1870.

O. F. Brunberg.

N:o 244.

Af Herr O. F. Brunberg: Om ändring i nu gällande stadganden rörande afgiften såväl för tillverkning af bränvin som utminuterung och utskänkning af samma vara i städerna.

Det är en känd sanning, att Statsverket fått uppbära mångfaldiga millioner R:dr såsom accis eller skatt från tillverkare af bränvin, och att denna skatt genom tid efter annan beslutad förhöjning vuxit till den penning, 70 öre af kannan bränvin, hvarmed den nu utgår. Antalet brännerier, dervid tillverkning inom riket bedrifvits,

har uppgått till 700, men är reduceradt till mindre än 400, och alla tecken visa att detta antal i en snar framtid skall betydligt nedgå och till följd deraf tillverkningen med deraf härrörande minskning i skatteinkomster för Statsverket, till förekommande hvaraf Regeringen föreslagit den nu församlade Riksdagen en tillökning af 10 öre för kannan bränvin; men en sådan får jag på det högsta motsätta mig, ty den vore orättvis, derföre att den till större delen skulle drabba den medellösa arbetande befolkningen, som, säga hvad man vill, ej afhåller sig från bruket af denna vara, och den vore oklok emedan en lägre penning skulle inflyta i skattkammaren, hvilket erfarenheten lärt oss hafva följt af de tvänne sednast vidtagna tillökningarne i skatten. Förslaget, som sålunda framställt, förvånar mig mycket, då Regeringen måste känna i hvilken mån bränneriernas antal nedgått och anledningen dertill, som är att tillverkningen medfört och äfven åsamkat dess idkare förlust och för en stor del ekonomisk ruin och konkurser i släpen. Orsaken till detta visar sig rätteligen härröra af nu gällande bränvinslagstiftning — den är för hård och klämmer efter bränvinstillverkaren skoningslöst, mycket utöfver hvad som erfordras för den beräknade skattens ernående, och det svåraste är dennes erläggande i förskott, som bland andra olägenheter har med sig den, att utförsel af bränvin utan förlust är omöjlig, då deremot importen deraf är lättad, genom frihet att låta varan ligga i nederlag, till dess importören kan med fördel göra bruk deraf, till hvilken tid, den längsta är 5 år, han uppskjuter erläggandet af skatt- eller tullaafgiften. Mig synes derföre att bränvinstillverkning må tillåtas under lossande af de nu föreskrifna hårda banden, på det sätt att bränvinet, derest tillverkaren ej i förskott skatten erlagt, efter kontrollörs uppmätning lägges i nederlag under myndighets vård och tillsyn, på sätt vid införsel af tullbara varor vid tullkamrarne nu förfares, och när tillverkaren sedan erlägger, i ränteri eller annor bestämd ort, belöpande skatt, ej höjd utöfver hvad den nu är, honom må i mån af erlagd afgift tillåtas tillverkningen till fri disposition uttaga. Beträffande åter lagen om försäljningsskatten, så har den till syfte att af hvad i skatt inom städerna för försäljning inflyter, skall tillkomma landstingen och hushållningssällskaperna $\frac{1}{3}$ del hvardera, men jag tror mig till att säga att här finnes knappt någon stad i riket, som ej eluderar detta lagstadgande. Det tillgår sålunda att stadsstyrelserna bestämma antalet af näringsställen och afgiften af dessa eller bilda sig bolag att utöfva försäljningsrörelsen mot den i lag utsatta minimi-afgiften, hvarå de erhålla Konungens Befallningshafvandes fastställelse. Af den sålunda bestämda försäljningsafgiften, utgörande 6 à 7,000 R:dr, utdelas landstingens och hushållningssällskapernas två femtedelar, men det öfverskott, som försäljningen hufvudsakligen från närmare eller fjernare kommuner inbringar, uppgående i somliga städer till hundratusental Riksdaler, redovisas till städerna att användas till deras kommunalutgifter. Till förhindrande af detta missbruk vill jag föreslå att, vid städernas beskattande för bränvinsutskänkning och minuterung, öfvergå till samma metod, som är stadgad för sådan rörelses beskattning å landet, nemligen att städernas afgift

i detta afseende skall liksom landets bero af taxerings- och pröfningskomitéerna. Sedan jag visat de brister, som efter mitt förmenande vidlåda vår bränvinsbrännings- och försäljningslagstiftning, så vågar jag anhålla,

att Riksdagen i nu gällande lag beslutar förändring rörande afgiften så väl för tillverkning som ock minuterung och utskänkning af bränvin i städerna i den riktning jag här ofvan antydt.

Remiss begäres till vederbörligt Utskott.

Stockholm den 28 Januari 1870.

O. F. Brunberg.

N:o 245.

Af Herr **J. Borg**: Om ändring i lagens stadganden rörande delgifning af testamente.

Som bekant är anses testamente höra till undantagen i motsats till arfsrätten på grund af börd, som i regeln för vår gällande lag hålles för det naturligaste sättet att tillgodonjuta död mans qvarlätenskap. Följaktligen har lagen föreskrifvit vissa formaliteter att iakttaga för den som vill tillgodonjuta testamente. Bland dessa formaliteter förekommer äfven skyldigheten att till rätten ingifva en riktig afskrift, som *arfvingarne tillställas skall*. Men om sättet huru detta skall ske finnes ingenting stadgadt. Den vanliga delgifningen kan endast användas då man vet hvar den inländske arfvingen är. Det torde vara lämpligt att — på sätt lagen i 5 kap. 5 § Ärfdebalken, sådant lagrummet lyder i Kongl. Förordningen d. 30 Maj 1835, föreskrifver rörande sättet att kungöra en person att arf fallit honom till, — en testamentarie i likartadt fall finge genom domarens försorg meddela vederbörande tillvaron af ett testamente. Om en person t. ex. genom testamente blifvit egare af fast egendom, möter måhända svårighet att få lagfart å densamma, ithy att åtkomsten icke är till fullo styrkt, då föreskrifterna i 18 kap. 1 § Ärfdebalken i oförmälda afseende icke kunnat efterleivas. Jag föreslår derföre vördsamt, att sistnämnda lagrum måtte erhallas ett tillägg i antydda syftning, förslagsvis så lydande: